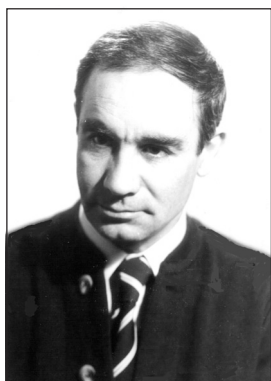

Юбилеи

Проф. дн Николай Николов Тютюлков на 85 години

Николай Николов Тютюлков е роден на 5 юли 1927 г. в гр. Бургас. През 1950 г. завършва Химическия факултет към Софийския университет „Кл. Охридски“. Започва преподавателска работа като асистент по химия на проф. Александър Спасов в катедра „Медицинска химия“ към Висшия медицински институт в София. От 1956 г. е преподавател в катедра „Физикохимия“ във Висшия институт по хранително-вкусова промишленост (ВИХВП) в Пловдив. От 1961 г. е доцент, а през 1967 г. е избран за професор по физикохимия и ръководител на катедра в същия институт, където чете курсовете по физикохимия и неорганична химия. През 1964 г. въвежда курса „Строеж на веществото“ в Химическия факултет на Софийския университет, а по късно и в университетите в Пловдив, Шумен и Благоевград. През 1966 г. е хабилитиран като професор в Института по органична химия (ИОХ) и катедра „Физикохимия“ в Химическия факултет на Софийския университет. Основава и до 1992 г. ръководи секция „Квантова химия“ в ИОХ на БАН. Проф. Николай Тютюлков е бил гост-професор в университетите на Лайпциг, Берлин, Виена, Москва, Мюлхайм и Майнц.

Проф. Н. Тютюлков се утвърждава като един от най-достоините и изтъкнати български учени-химици и отличен преподавател. Започва своя изследователски път в областта на полярографията, но скоро се ориентира към квантовата химия и строежа на веществата. Основните му приноси са в теорията на молекулните системи с неконвенционални физични свойства, а именно органични електропроводящи полимери и полупроводници. Особено съществени са изследванията върху органични едномерни полимери с магнитна подредба – органични феромагнетици и антиферомагнетици. Работи и върху теорията на органичните багрила и в молекулния дизайн. Обучавайки множество студенти и докторанти, той създава школа от химици-теоретици, някои от които правят съществени приноси в квантовата химия и физикохимията.

Н. Тютюлков е автор и съавтор на повече от 300 научни публикации в реномирани международни списания

с над 1800 цитата – едно значително постижение. Автор и съавтор е и на учебници и монографии, между които са „Полиметинови багрила – структура и свойства“ и „Зонна теория на ефекти на обмен в органични отворени системи“.

През 1979 г. проф. Н. Тютюлков е избран за почетен ръководител на катедра „Вилхелм Оствалд“ в Лайпцигския университет, а през 1987 г. е награден със златен медал на същия университет като признание „за особени заслуги за развитието на науката в университета“. Награждаван е с орден „Кирил и Методий“ I и II степен (1978 и 1987 г.). През 1989 г. е удостоен с наградата за химически науки „Проф. д-р Асен Златаров“ на Софийския университет и БАН, а през 1992 г. е удостоен с международната награда на фондацията „Александър фон Хумболд“. През 2000 г. Факултетът по химия и минералогия на Лайпцигския университет присъжда на проф. дн Николай Тютюлков от Химическия факултет на СУ „Св. Климент Охридски“ научната степен „почетен доктор“ (Doctor rerum naturalium honoris causa) за „изключителната му научна дейност в областта на теоретичната химия и в знак на признателност за неговите особени заслуги за развитието и подкрепата на теоретичната химия в Лайпциг и Дрезден до 1998 г.“ В родината, през 2003 г. той е удостоен с титлата „доктор хонорис кауза“ на Университета за хранителни технологии в Пловдив – наследник на ВИХВП – „за развитието на катедрите по неорганична химия, физикохимия и аналитична химия и за приносите му в квантовата химия“.

Проф. Н. Тютюлков е блестящ лектор, безспорен ерудит и енциклопедист и приятен събеседник. Отличавайки се с пословичен работохолизъм и пълна отдаденост на науката, след пенсионирането си продължава своята активна научна и обществена дейност.

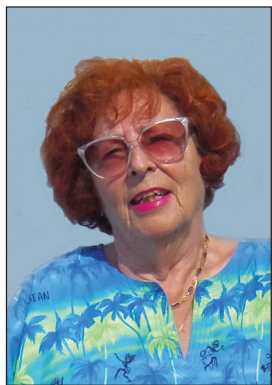
Проф. Н. Тютюлков е дългогодишен активен деятел и секретар на Българското химическо дружество и след обединяването му със Съюза на химиците в България е член на Управителния съвет и на редакционната колегия на съюзното списание „Химия и индустрия“. Избран е за почетен член на съюза.

Управителният съвет на Съюза на химиците в България и редакционната колегия на списание „Химия и индустрия“ поздравяват проф. Николай Тютюлков с неговата 85-та годишнина и му желаят добро здраве, много енергия, неостаряващ дух и дълголетие и, бидейки доайен на българската химическа наука, още дълги години да бъде пример и гордост за поколението младите

изследователи за развитието на химическата наука и образование в България.

Ч. Бонев

Проф. дн Елка Пенчева на 80 години

Елка Николова Пенчева (родена на 15 юли 1932 г.) е безкрайно далече от представите ми за 80-годишна колежка. Достигнала апогея на своята жизненост, вече няколко десетилетия тя не дава признаци на отстъпление. Същите безкрайни пътешествия в чужбина и страната, за които охотно разказва, среднощни игри на бридж, срещи с приятелки и колеги, постоя-

нен контакт с близките си, посещение на концертите и всичко това на фона на една широко мащабна и плодотворна научноизследователска дейност. Ярکو съчетание е на неизчерпаема енергия, целеустременост и многостранни интереси.

Знайно е, че е трето поколение професори във фамилията Пенчеви. Но тук искам да подчертая, че тя изгради своята научна кариера напълно самостоятелно. Ни най-малко не се е възползвала от известността и доброто име на своите предшественици. Нещо повече, съвсем самостоятелно успя да развие и утвърди на световно равнище нова за страната ни научна област. Създаде българската хидрохимия – наука млада и актуална в световен мащаб.

Средното си образование Е. Пенчева завършва с пълно отличие в една от столичните гимназии. С пълно отличие завършва и висшето си образование по химия в Софийския университет „Св. Климент Охридски“, но силните на деня в химическия факултет не постилат пред нея червен килим. Насочва се към свършено ново място, с което е свързана и досега – Геологическия институт на Българската академия на науките. Основава и обзавежда своя лаборатория за анализ на природни води (минерални и термални, подземни и повърхностни, пресни и минерализирани, морски и интерстициални) и на природни (спонтанни и разтворени) газове. Голямата ѝ любов са термоминералните води, които са едно от националните ни богатства с огромно значение. Знанията ни за тях са били толкова откъснати или изобщо липсващи, що се отнася до техния микрохимически състав, формирането и еволюцията им. Резултатите на проф. Е. Пенчева обхващащи комплексното им физико-химично охарактеризиране и взаимодействието „вода-газ-скала“ съдържат неопределима информация за процеса в земните недра процесии. Да не говорим за голя-

мата им практическа стойност. Получените оригинални научни резултати и индикаторните системи не са послужили само за изграждане на една лична научна кариера. Те съдържат ценни сведения и разкрития за нашата природа и обогатяване на българската и световната геохимия и геологичната наука.

Високата научна ерудиция и оригиналните научни приноси на проф. Е. Пенчева са оценени по достойнство от международната научна общност. Освен че е желан и равностоен участник в международни научни проекти, тя е и компетентен посланик на България в повече от 80 научни форума, участва в ръководствата на международни научни организации, удостоена е с престижни международни награди и отличия. Повече от 30 години е член на ръководството на световната организация по хидротермализъм.

Автор е на повече от 240 оригинални научни труда, отпечатани предимно в чуждестранни издания, включително и на две монографии, издадени в Белгия. Трудовете и книгите ѝ са обект на многобройни (повече от 700) цитирания.

Внушителен успех на проф. Е. Пенчева от огромна полза за страната е спечеленият проект, финансиран от НАТО по програмата „НАТО за мир“. Този мащабен проект донесе не само значителни средства за българската наука. Той позволи да се извършат важни проучвания на замърсяванията на води и почви в околностите на Комбината за цветни метали край Пловдив и да се изгради модерно обзаведена лаборатория в Геологическия институт на БАН.

Приносител и заслугите на проф. Е. Пенчева бяха високо оценени от ръководството на БАН чрез удостояването ѝ с най-престижното отличие на академията – златен медал „Марин Дринов“ на лента.

Високо признание за цялостната си дейност юбиларката получи от химическата общност чрез удостояването ѝ със званието „Почетен член на Съюза на химиците в България“.

Да пожелаем на проф. Елка Пенчева дълголетие, здраве и късмет и през идните години.

Д. Клисурски

Проф. дн инж. Венета Калчева на 80 години

Венета Борисова Калчева е родена на 13 септември 1932 г в гр. Шумен. Завършва Висшия химикотехнологичен институт (ВХТИ) в София (сега Химикотехнологичен и металургичен университет (ХТМУ) през 1956 г. Три години работи в ДВП „Ветпром“ в София – предприятие за ветеринарни медикаменти, на длъжност началник на лаборатория.

През 1959 г. е назначена с конкурс за асистент в катедра „Органична химична технология“ (сега катедра „Приложна органична химия“) на Химическия факултет в

Софийския университет „Кл. Охридски“. В сътрудничество с проф. д-р Димитър Симов, разширява изследванията по хетероцикленни съединения и поставя началото на ново научно направление – химия и технология на хетероцикленни и биологично активни съединения – област, в която изследванията продължават и досега.

Венета Калчева е хабилитирана като доцент през 1972 г., а през 1992 г. е избрана за професор след защита на двете си дисертации в областта на химията на азолите и получаване на научните степени, съответно „кандидат на химическите науки“ (сега „доктор“) и „доктор на химическите науки“.

Проф. В. Калчева публикува над 120 статии в български и международни реномирани списания. В тях са предложени достъпни методи за синтез на хетероцикленни съединения от групата на имидазола, оксазола, тиазола, ксантина и др. Като резултат от изследване на реакционната им способност са получени голям брой нови техни производни и нови хетероцикленни структури. Изследвана е фармакологичната активност на много от синтезираните съединения с очаквано биологично действие.

Резултати от изследванията с нейно участие са представени на редица симпозиуми и научни конференции у нас и в чужбина.

Проф. дн В. Калчева специализира във Всесъюзния научноизследователски химикофармацевтичен институт (ВНИХФИ) в Москва и Изследователския институт към химическите заводи в гр. Пардубице, Чехословакия.

Резултатите от приложните изследвания, свързани с установена биологична активност на новополучените съединения, са включени в 45 авторски свидетелства и 5 патента. Като съръководител на договори за научно сътрудничество работи с катедрите по органична химия на Московския и Варшавския университет, като ръководител по приложни изследвания – с френската фирма „Servier“ (ADIR) и по договори с промишлени предприятия, при което са разработени технологии за получаване предимно на лекарствени продукти, някои от които завършват с внедряване.

Проф. дн В. Калчева, активно заета с учебна дейност, е била ръководител и участник в изработването на нови учебни планове и програми, в обновяването на лекционните курсове и практикуми. Чете курсове по органична химична технология, обща химична технология, приложна органична химия, химия на фармацевтичните препарати. Чете и лекционния курс по органична химична технология във Висшия педагогически институт в гр. Шумен (сега Шуменски университет „Епископ Константин Преславски“) и по химия на лекарствените ве-

щества в Югозападния университет в Благоевград. Била е ръководител и съръководител на осем докторанти. През 1983 г. проф. дн В. Калчева в съавторство с доц. Ст. Караиванов издава книгата „Основи на химичната технология“. Тя е съавтор и на „Ръководство по органична химична технология“.

Проф. дн В. Калчева е инициатор в преобразуването на катедрата „Органична химична технология“ в катедра „Приложна органична химия“, което е съобразено с новите тенденции в развитието на химическата наука и образование.

Проф. дн В. Калчева заема отговорни административни длъжности. От 1980 до 1999 г. е ръководител на катедра „Органична химична технология“ и два мандата (1975–1983 г.) е заместник-декан на Химическия факултет при СУ „Кл. Охридски“.

За своята научна, педагогическа и административна дейност проф. дн В. Калчева е награден с орден „Кирил и Методий“ – I степен (1986 г.). Носител е на почетен знак на Софийския университет – II степен и на най-високото отличие на Алма матер – Почетен знак на Софийския университет „Св. Климент Охридски“ със сина лента (2002 г.).

Честит юбилей, уважаема професор Калчева!

А. Антонова

Проф. дн инж. Добри Лазаров на 80 години

Ако някои от колегите ми е запазил чара и обаянието, които е имал през младежките си години, то този някой без съмнение е юбилярът проф. Добри Лазаров. Прибавете към това един висок интелект, непоколебим оптимизъм, мекота и благост на характера и деликатност в шегите и обноските и ето ви част от портрета му. Ще допълня, че Добри е духовит и

приятен събеседник с широк кръг приятели. На тях най-често е готов да помогне или поне да обещае подкрепа.

От друга страна крайните моралистки едва ли възприемат Добри като образец за всичко. Постоянен обект е на женски коментари заради богатата му на отклонения и увлечения съпружеска сага.

Мнозина вече знаят, че толкова известният между всички химици в България учен, преподавател, педагог и популяризатор на науката проф. Добри Лазаров не се е насочил сам към химията. Това е станало по съвет на авторитетния му вуйчо – виден столичен лекар. В много други области на науката, изкуствата и литературата той също щеше да се открие с безспорните си лични

качества и дарби. Така че българската химия е задължена на паметта на лекаря.

Добри Лазаров е роден на 19 октомври 1932 г. Гимназиалното си образование завършва с отличие в родния си град Велико Търново в Търновската мъжка гимназия. Една година е принуден да работи в местен цех за теглилки. Отказана му е заветната „ОФ бележка“ – задължителна в онези времена за кандидатстване в университети. През 1951 г. е приет с отличен успех от конкурса за студенти в Държавната политехника по високо престижната тогава специалност „индустриална химия“. Дипломира се отново с отличен успех. Кратко време работи в промишлеността. В трудно състезание се класира пръв в замисления за друг кандидат конкурс за асистент във Фармацевтичния факултет в София. Скоро след това печели друг конкурс за асистент към катедрата по неорганична химия в Софийския университет. Тази катедра току що е оглавена от високо интелегентния изтъкнат преподавател и учен – професор (по-късно академик) Георги Близнаков. Служебните контакти между младия асистент и младия професор бързо преминават в тясно и искрено приятелство. Приятелство между две артистични, одухотворени и жизнелюбиви личности. Под влиянието на професор Близнаков научните дирения на асистента Лазаров се насочват към адсорбцията и катализа върху метални повърхности. Върху тази тематика той специализира при видния чешки учен Владимир Понец. По-сетнешната му специализация е в Хайделбергския университет.

Научните публикации на проф. Д. Лазаров получават висока оценка у нас и в чужбина. Успоредно с това той бързо се утвърждава и печели голяма популярност като увлекателен преподавател, модерен педагог и успешен популяризатор на науката. През 1967 година защитава първата си дисертация „Влияние на абсорбцията на газове и пари върху проводимостта на тънки метални слоеве“. Т. нар. „голям докторат“ на тема: „Връзка между електронен строеж, адсорбционни и каталитични свойства на някои преходни метали“ защитава много успешно през 1982 г. Тематиката на проф. Лазаров е подета с голям ентузиазъм от неговите докторанти и сътрудници. Част от тях сега са известни професори и ръководители на катедри в други университети.

Без да подценявам научните приноси на проф. Добри Лазаров в областта на абсорбцията и катализа и неорганичната химия все ми се струва, че той спечели завидна популярност най-вече като обаятелен лектор и автор на широко използвани университетски и гимназиални учебници, ценни научно-енциклопедични справочници и увлекателни научнопопулярни книги и статии. Университетският му учебник „Обща и неорганична химия“ не само претърпя няколко издания, но най-убедително се наложи в редица наши университети, в които химията е основна учебна дисциплина. Редица учебници, учебни и методични помагала, написани с участието на проф. Лазаров, са издавани многократно. Две от на-

учнопопулярните книги са преведени на няколко езика, включително и на японски език, и се посрещат с голям интерес в чужбина („Науката на науките“ и „Пътуване в химията“).

Едва ли някой ще оспори големия принос на проф. Д. Лазаров в усъвършенстване на образованието по химия у нас както във висшите учебни заведения, така и в средните училища.

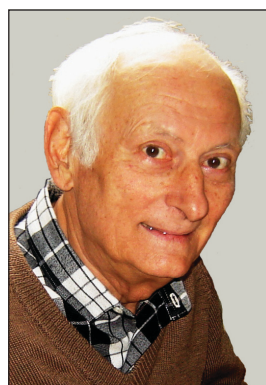
Интересите и приносите на проф. Д. Лазаров съвсем не се изчерпват с обучението по химия. През последните години той даде доказателство за един безспорен белетристичен талант. Малко е да се каже, че книгите му се четат с интерес. Достатъчно е да разгърнем страниците на две от тези книги („Плащ-а-а-а“ и „Под Стамболовия мост“) за да се убедим, че те имат всички качества на една увлекателна мемоарна литература.

През последните години проф. Д. Лазаров съумя да обедини около себе си една внушителна група от учени и преподаватели химици. Находчиво и остроумно тя бе наречена „Клуб на неостаряващите химици“. В петъчни дни тази да я наречем „пенсионерска бохема“ се събира на раздумка и на чашка (или на чашки) любимо питие. Естествено проф. Д. Лазаров е душата на компанията, пример за бодър дух и добро настроение.

От сърце пожелаваме на нашия юбиляр проф. Добри Лазаров здраве, дълголетие и още по-голям оптимизъм!

Д. Клисурски

Професор дн Тодор Михайлов Пеев посреща своя 75-годишен юбилей

Тодор Михайлов Пеев е роден на 21 декември 1937 г. в гр. Бургас. През 1955 г. завършва средно образование в мъжката гимназия „Г. С. Раковски“. Следва специалността „Химия“ в Химическия факултет на Софийския университет „Климент Охридски“ (ХФ-СУ), където се дипломира по специалността „Химия – педагогически профил“ (1963 г.). Работи като

учител по химия в гимназия „Г. С. Раковски“ в Бургас (1963–1965 г.). През м. декември 1965 г. е избран за асистент във Висшия химико-технологичен институт (ВХТИ) в Бургас (сега университет „Проф. д-р Асен Златаров“), където по-късно е хабилитиран като старши научен сътрудник (ст.н.с.) II степен и професор по физикохимия. От септември 1997 г. до пенсионирането му е професор по физикохимия в Югозападния университет „Неофит Рилски“ в Благоевград (1997–2004 г.).

Т. Пеев защитава дисертационни трудове през 1977 и 1991 г. за присъждане на научните степени „кандидат на химическите науки“ (сега образователна и научна степен „доктор“) и „доктор на химическите науки“: Т. М. Пеев, „Някои приложения на ефекта на Мьосбауер при изследване на сорбенти и катализатори“, катедра „Физикохимия“, ВХТИ, Бургас, 1977; Т. М. Пеев, „Приложение на ефекта на Мьосбауер при изследване на катализатори за синтез на амоняк и корозия“, катедра „Физикохимия“, ВХТИ, Бургас, 1991.

Т. Пеев има три успешни национални и международни специализации по химични приложения на Мьосбауеровата спектроскопия в катедра „Атомна физика“ на Физическия факултет на СУ (1966 г.) при проф. дн Цветан Бончев (тогава главен асистент), в катедра „Радиохимия“ на университета в Санкт Петербург, Русия (10.1970–02.1971 г.) при проф. Андрей Н. Мурин и ст.н.с. Аркадий В. Калямин и в катедра „Физикохимия и радиология на университета „Лоранд Йотвъш“ в Будапеща, Унгария (11.1977–02.1978 г.) при проф. Атила Вертеш в сътрудничество с Шандор Надь.

Проф. дн Тодор Пеев подготвя нови лекционни курсове за студенти и следдипломни специализанти по физикохимия, кинетика и катализ, физикохимия на повърхностите и катализа, кинетика на твърдофазни реакции, лекционни опити по химия за следдипломна квалификация на учители. Ръководени от него студенти печелят 7 пъти награди от национални прегледи за техническо и научно творчество на младежта (ТНТМ).

Основни научни направления на изследванията на проф. дн Т. Пеев са в областта на физикохимията, неорганичната химия, химичните технологии, приложения на Мьосбауеровата спектроскопия и обучението по химия.

Някои по-съществени негови изследвания могат да се обобщят както следва. Изследвани са приложения на Мьосбауеровата спектроскопия като метод за контрол на катализатори за синтез на амоняк и отчасти при синтез на стирен на всички етапи на използването им – синтез, промотиране, съхранение, отравяне, пасивация и влияния върху структурата, дефектността и каталитичните свойства на редуцирани и нередуцирани катализатори за синтез на амоняк, стабилизация, регенериране на отработени катализатори. Намерена е корелация между каталитична активност, структура, състав и параметри на Мьосбауерови спектри (квадруполно разцепване, ефективни магнитни полета или отношения на площи на парциални спектри на каталитично активни и неактивни фази). С помощта на Мьосбауерова спектроскопия и рентгенова дифракция са изследвани зони на активна корозия в действащи инсталации за добив и първична преработка на нефта (глава на сондаж, инсталация за атмосферна дестилация на нефт и кондензаторен блок за вакуум дестилация на мазут). Изследвана е корозия във водно-охладителни циркуляционни системи в „Нефтохим“, Бургас и „Химко“, Враца.

Установени са зони на натрупване на определени корозионни продукти и преобладаващи типове корозия в тях. Изследвани са корозионни процеси и влияние на слаби магнитни полета върху тях. Доказано е, че ефектите на магнитните полета са разнопосочни, промените в механизмите на корозия могат да бъдат елиминирани на някои стадии или да се предизвикват други, например, влияние върху дисперсността на корозионните продукти без да се променя фазовият им състав. Въздействието на магнитните полета зависи от корозионната среда, ориентацията на пластините в полето и неговия интензитет. Изследван е съставът на акумулирани корозионни продукти в йонообменни смоли в омекотителни и обезсоляващи действащи инсталации – информация, която е достъпна единствено с Мьосбауерова спектроскопия, както и случаи на нейнообменна адсорбция в катионообменни смоли.

Проведени са изследвания върху кинетиката и механизма на формиране на фосфатни защитни покрития, механизмите на действие на преобразуватели на ръжда и реакции твърдо тяло-твърдо тяло. Изведени са кинетични уравнения, в които фигурират параметри на Мьосбауерови спектри. Синтезирани са никел-цинкови ферити. Изследвани са магнетитните черни пясъци в района на Бургаския залив и вероятния техен произход от околните скални масиви или рудни находища. Намерени са приложения на теорията на информацията към слоестите модели за строежа на атомните ядра (модели на Елзасер и Гьоперт-Майер-Йенсен). През десетилетията на своята учебна дейност проф. дн Т. Пеев отделя внимание на проблемите на висшето образование, внедряването на програмирани методи на обучение във физикохимията, качеството на обучението, разработването на нови учебни планове и програми.

Проф. дн Тодор Пеев е автор и съавтор на повече от 130 публикации, включително 8 обзорни статии, публикувани в реномирани международни списания. Автор и съавтор е и на 6 книги. Участва в повече от 60 научни конференции и симпозиуми в страната и в чужбина с около 80 доклада и съобщения.

Проф. дн Тодор Пеев има богата административна и научно-организационна дейност. Бил е член на редица научни съвети: Научно-методичен съвет по технически средства и системи за обучение към Съвета за висше образование; член и научен секретар на Научния съвет по неорганична химия и неорганични химични технологии към ВХТИ в Бургас, Научен съвет на Института по катализ на БАН, Специализиран научен съвет (СНС) по неорганична и аналитична химия при висшата атестационна комисия (ВАК), СНС по физикохимия при ВАК, Експертен съвет към Национален съвет „Научни изследвания“ към Министерство на образованието и науката. Бил е ректор на ВХТИ-Бургас (1992–1993 г.), ръководител на катедра „Физикохимия“ във ВХТИ-Бургас (1993–1997 г.), зам.-декан на Природо-математически факултет на Югозападен университет „Неофит

Рилски“ в Благоевград (1998–1999 г.). Бил е член на Управителния съвет на Агенцията за регионално развитие на Бургаския регион и на редколегията на алманах „Море“.

Член е на Съюза на химиците в България и Клуба на българските катализици.

Проф. дн Тодор Пеев има широки интереси извън химията: обича класическа и оперна музика, качествена художествена, историческа и биографична литература. Обича рисуването, морето, планините и пътуванията зад граница. Неуморно радва членовете на Клуба на неостаряващите химици с информационен бюлетин и интересни изяви. Негов девиз е: „Надеждата е болест, от която, ако човек оздравее, умира“. Сред любимите му фрази е „Ако обстоятелствата не ти позволяват да действаш, изпреварвай с мислите си“.

За много години, уважаеми професор Пеев! Много здраве, радост и щастие!

Д. Л. Цалев

Член-кореспондент Илия Рашков чества 70-годишен юбилей

През 2012 година Илия Благоев Рашков отпразнува своя 70-годишен юбилей (роден на 30 юни 1942 г.). Той е член-кореспондент на Българска академия на науките (БАН) от 2008 г., професор по химия на високомолекулните съединения (1989 г.) и доктор на химическите науки (1987 г.). Завършва Химическия факултет на Софийския университет „Климент

Охридски“, специалност „органична химия“ през 1967 г. и същата година постъпва в секция „Високомолекулни съединения“ към Института по органична химия при БАН, която през 1990 г. е преобразувана в Институт по полимери). След придобиване на научната степен „кандидат на химическите науки“ (сега „доктор“) през 1973 година, той специализира в Националния институт за приложни науки в Лион, Франция.

Чл.-кор. проф. дн И. Рашков е основател на лаборатория „Биологично активни полимери“ към Института

по полимери на БАН и неин ръководител до 2008 г. Лабораторията е създадена по негово предложение с цел да отговори на необходимостта от фундаментални и научно-приложни изследвания в областта на биосъвместимите и (био)разградимите полимери и полимерите с биологична активност. Той е един пример за успял български учен, останал в България и създал школа за обучение и реализация на специалисти по полимери и полимерни материали на световно ниво.

Творческата дейност на чл.-кор. И. Рашков съчетава оригинални иновационни приноси със създаването и развитието на нови технологии. Наред със съществениите му приноси в областта на йонната полимеризация и съполимеризация и в синтеза на нови биосъвместими, разградими и биологично активни полимери, той смело предлага, развива и доказва изпреварващи времето си идеи и създава оригинални авангардни материали. Той е инициатор и ръководител на пионерските за България изследвания върху получаването на нановлакнести материали чрез нанотехнологията електроовлажняване. Чрез прилагане на нетрадиционни подходи и решения при конструирането, изработването и пускането в действие на нови, оптимизирани и изключително важни подобрения към нея, той успява да създаде действащи уникални за България апаратури за електроовлажняване, които позволяват осъществяването на конкурентно-способни научни изследвания.

Признание за съществения за развитието на нанотехнологията принос на чл.-кор. И. Рашков е изключително големият брой на цитиранията на трудовете му – само за последните три години те са над 1500, от които над 70 са в монографии, отпечатани от световноизвестни издателства. Чл.-кор. И. Рашков е един от учените, занимаващи се с полимери и полимерни материали в България, с най-високи наукометрични показатели. Нещо повече, той е номиниран два пъти от журито за „Награда за утвърден учен в областта на природните науки“ в конкурсите за награди за наука „Питагор“ през 2010 и 2013 г. Признание за своите заслуги в областта на полимерната химия и нанотехнологиите проф. И. Рашков получава и от Управителния съвет на БАН, който го удостои с най-високото отличие – почетен знак на БАН „Марин Дринов“ на лента.

Честит юбилей!

Лаборатория „Биологично активни полимери“
Институт по полимери, БАН